

Zaak C-393/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

18 augustus 2020

Verwijzende rechter:

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

7 augustus 2020

Verzoekende partijen:

T. B. en D. sp. z o.o.

Verwerende partij:

G. I. A/S

Geanonimiseerde versie

[OMISSIS]

BESLISSING

7 augustus 2020

De Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie V Wydział Gospodarczy (rechter in eerste aanleg bevoegd voor handelszaken, Krakau, Polen) [OMISSIS] [samenstelling van de rechtsprekende formatie]

heeft

na op 7 augustus 2020 te Krakau [OMISSIS] [procedure] kennis te hebben genomen van

de gevoegde zaken

betreffende de vordering van T. B. en de vennootschap naar Pools recht D. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, gevestigd te J. (hierna: „D.”)

tegen de vennootschap naar Deens recht G. I. A/S, gevestigd te K. (Denemarken; hierna: „G. I.”)

inzake een betaling

beslist:

I. Krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie worden aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de hiernavolgende prejudiciële vragen voorgelegd:

- 1) Moet artikel 13, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 11, lid 1, onder b), van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken aldus worden uitgelegd dat deze bepaling kan worden ingeroepen door een persoon die in ruil voor diensten die hij in samenhang met geleden schade heeft verleend aan de rechtstreeks getroffen van een verkeersongeval een vordering tot schadevergoeding heeft verworven maar die geen beroepsactiviteit op het gebied van het indienen van schadeclaims tegen verzekeraars uitoefent en die bij de rechterlijke instantie van de plaats waar hij gevestigd is een zaak aanhangig heeft gemaakt tegen de in een andere lidstaat gevestigde wettelijke aansprakelijkheidsverzekeraar van de veroorzaker van het ongeval?
- 2) Moet artikel 7, punt 2, of artikel 12 van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken aldus worden uitgelegd dat deze bepalingen kunnen worden ingeroepen door een persoon die door middel van cessie een schuldvordering heeft verworven van de getroffen van een verkeersongeval met het oog op de instelling van een vordering uit hoofde van wettelijke aansprakelijkheid tegen de verzekeraar van de veroorzaker van het ongeval bij de rechterlijke instantie van de lidstaat waar zich het ongeval heeft voorgedaan, in het geval dat deze verzekeraar gevestigd is in een andere lidstaat?

[OMISSIS] [procedure]

[Or. 2]

Motivering

van de beslissing van 7 augustus 2020

I. Voorwerp van het geschil en relevante feiten

1. De procedure in de gevoegde zaken heeft betrekking op de vorderingen die door de ondernemers T. B. en D. zijn ingesteld tegen verweerster G. I. In elk van de gevoegde zaken vordert de verzoekende partij vergoeding van schade naar aanleiding van een verkeersongeval dat is veroorzaakt door een door verweerster verzekerde veroorzaker.

2. Zaak [OMISSIS] nr. 1

2.1. T. B. heeft bij dagvaarding van 19 oktober 2018 veroordeling van verweerster gevorderd tot betaling van een bedrag van 501 Poolse zloty (PLN). In zijn motivering heeft verzoeker aangegeven dat zich op 12 december 2017 een verkeersongeval heeft voorgedaan als gevolg waarvan het voertuig van de getroffen K. W. beschadigd is. Uit de bij de dagvaarding gevoegde documenten volgt dat het ongeval heeft plaatsgevonden in K. (Polen) alsmede dat de voertuigen die bij de botsing betrokken waren, geregistreerd zijn in Polen en dat de bestuurders van de voertuigen Poolse staatsburgers zijn. Veroorzaker P. P. was in het bezit van een wettelijke aansprakelijkheidspolis bij de verwerende verzekeringsmaatschappij. Verweerster heeft een schadevergoeding ten bedrage van 1 301,17 PLN betaald. Deze schadevergoeding is door verzoeker te gering bevonden. Verzoeker, die zich beroepshalve bezighoudt met het beoordelen van risico's en schadegevallen, heeft de vordering tot verdere schadevergoeding door middel van cessie van de getroffen verworven.

2.2. In zijn antwoord op de dagvaarding heeft de gemachtigde van verweerster verzocht om afwijzing van de vordering wegens het ontbreken van nationale bevoegdheid. Verweerster heeft zich beroepen op de argumenten van het arrest van 31 januari 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50. Aangezien verzoeker zich beroepshalve bezighoudt met het opkopen van schadeclaims, kan hij niet profiteren van de bijzondere bescherming van het forum actoris en is hij genoodzaakt de verzekeraar op te roepen voor de rechterlijke instantie van de plaats waar deze gevestigd is. Verweerster heeft verwezen naar verschillende uitspraken van de gewone Poolse rechterlijke instanties in vergelijkbare zaken^[OMISSIS] [verwijzing naar nationale rechtspraak].

2.3. Bij brief van 24 juli 2019 heeft verzoeker aangegeven dat verweerster in Polen opereert via de vennootschap naar Pools recht C. P. sp. z o.o. en dat de nationale bevoegdheid derhalve gerechtvaardigd is. Bovendien volgt uit artikel 12 van verordening nr. 1215/2012 dat de verzekeraar kan worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan.

3. Zaak [OMISSIS] nr. 2

3.1. D. heeft bij dagvaarding van 8 mei 2019 veroordeling van verweerster gevorderd tot betaling van een bedrag van 1 626,95 PLN. In haar motivering heeft verzoekster aangegeven dat zich op 7 juli 2017 een ongeval heeft voorgedaan als **[Or. 3]** gevolg waarvan het voertuig van de getroffen M. en E. C. beschadigd is.

De veroorzaker van het ongeval heeft een wettelijke aansprakelijkheidsverzekering bij de verwerende vennootschap. Uit de bij de dagvaarding gevoegde documenten volgt dat het ongeval heeft plaatsgevonden in Ś. (Polen) alsmede dat de voertuigen die bij de botsing betrokken waren, geregistreerd zijn in Polen en dat de bestuurders van de voertuigen Poolse staatsburgers zijn. Gedurende de reparatie van het voertuig hebben de getroffen een vervangwagen van verzoekster gehuurd. Verweerster heeft de kosten voor de huur van de vervangwagen ten bedrage van 2 558,40 PLN betwist en heeft uit hoofde daarvan slechts 931,45 PLN uitbetaald. Op 4 maart 2019 hebben de getroffen met verzoekster een overeenkomst tot cessie van de schuldvordering uit hoofde van de huurkosten gesloten.

3.2. In zijn antwoord op de dagvaarding heeft de gemachtigde van verweerster verzocht om afwijzing van de vordering wegens het ontbreken van nationale bevoegdheid. Verweerster heeft zich beroepen op de argumenten van het arrest van 31 januari 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50. Aangezien verzoekster zich beroepshalve bezighoudt met het opkopen van schadeclaims, kan zij niet profiteren van de mogelijkheid tot het instellen van vorderingen bij een rechterlijke instantie van een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzekeraar gevestigd is. Tot staving van haar standpunt heeft verweerster verwezen naar verschillende uitspraken van de gewone rechterlijke instanties in vergelijkbare zaken.

3.3. Bij brieven van 3 december 2019 en 4 maart 2020 heeft verzoekster aangegeven dat zij niet als een met verweerster gelijkwaardige entiteit kan worden aangemerkt. Verzoekster is namelijk slechts een reparatiewerkplaats die zonder contant geld afgewikkelde voertuigreparaties aanbiedt. Zij houdt zich niet bezig met het opkopen van schadeclaims om deze geldend te maken voor de rechter. Aangezien zij haar diensten ook in Polen aanbiedt, dient verweerster er rekening mee te houden dat aan de getroffen en aan de namens hen optredende entiteiten de mogelijkheid moet worden geboden om vorderingen voor een nationale rechterlijke instantie in te stellen. Verzoekster heeft tevens aangegeven dat deze rechterlijke bevoegdheid gebaseerd is op artikel 12 van verordening nr. 1215/2012.

3.4 Ter terechtzitting van 31 juli 2020 heeft de gemachtigde van verzoekster benadrukt dat getroffen in een moeilijke situatie terecht zullen komen indien de vordering wordt afgewezen. In dat geval zullen reparatiewerkplaatsen namelijk niet bereid zijn om zonder contant geld afgewikkelde diensten aan te bieden, gelet op de moeilijkheden die zij zullen ondervinden bij het instellen van vorderingen in het buitenland. Het wachten op schadeloosstelling door een buitenlandse verzekeraar duurt gewoonlijk meerdere maanden, en vandaag de dag beschikken getroffen zelf vaak niet over de nodige middelen om een voertuig te laten repareren of een vervangwagen te huren.

II. Toepasselijke bepalingen

Unierecht

4. Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB 2012, L 351, blz. 1; hierna: „verordening”).

4.1. Artikel 4, lid 1:

[Or. 4] Onverminderd deze verordening worden zij die woonplaats hebben op het grondgebied van een lidstaat, ongeacht hun nationaliteit, opgeroepen voor de rechten van die lidstaat.

4.2. Artikel 5, lid 1:

Degenen die op het grondgebied van een lidstaat woonplaats hebben, kunnen slechts voor het gerecht van een andere lidstaat worden opgeroepen krachtens de in de afdelingen 2 tot en met 7 van dit hoofdstuk gegeven regels.

4.3. Artikel 7, punt 2:

Een persoon die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, kan in een andere lidstaat [ten aanzien van verbintenissen uit onrechtmatige daad] worden opgeroepen [...] voor het gerecht van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan of zich kan voordoen[.]

4.4. Artikel 8, punt 2:

Een persoon die op het grondgebied van een lidstaat woonplaats heeft, kan [bij een vordering tot vrijwaring of bij een vordering tot voeging of tussenkomst] ook worden opgeroepen [...] voor het gerecht waarvoor de oorspronkelijke vordering aanhangig is gemaakt, tenzij de vorderingen slechts zijn ingesteld om hem te onttrekken aan de bevoegdheid van de rechter die bevoegd zou zijn in zijn zaak[.]

4.5. Artikel 11, lid 1, onder b):

De verzekeraar met woonplaats op het grondgebied van een lidstaat, kan worden opgeroepen [...] in een andere lidstaat, indien het een vordering van de verzekeringnemer, de verzekerde of een begunstigde betreft, voor het gerecht van de woonplaats van de eiser [...].

4.6. Artikel 11, lid 2:

Wanneer de verzekeraar geen woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, maar in een lidstaat een filiaal, een agentschap of enige andere vestiging heeft, wordt hij voor de geschillen betreffende de exploitatie daarvan geacht woonplaats te hebben op het grondgebied van die lidstaat.

4.7. Artikel 12:

De verzekeraar kan bovendien worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan, indien het geschil een aansprakelijkheidsverzekering of een verzekering van onroerend goed betreft. Hetzelfde geldt voor het geval dat de verzekering zowel betrekking heeft op roerende als op onroerende goederen die door eenzelfde polis gedekt zijn en door hetzelfde onheil getroffen zijn.

4.8 Artikel 13:

lid 1. Ter zake van aansprakelijkheidsverzekering kan de verzekeraar ook in vrijwaring worden opgeroepen voor het gerecht waar de rechtsvordering van de getroffene tegen de verzekerde aanhangig is, indien de voor dit gerecht geldende wetgeving het toelaat.

lid 2. De artikelen 10, 11 en 12 zijn van toepassing op de vordering die door de getroffene rechtstreeks tegen de verzekeraar wordt ingesteld, indien de rechtstreekse vordering mogelijk is.

[Or. 5]

Pools recht

5. Kodeks cywilny (burgerlijk wetboek) van 23 april 1964 (Dz. U. 1964, nr. 16, volgnr. 93; hierna: „k.c.”)

5.1. Artikel 509:

1. Een schuldeiser kan een schuldvordering zonder instemming van de schuldenaar aan een derde overdragen (cessie van schuldvordering), tenzij de wet, een contractuele beperking of de aard van de verbintenis zich daartegen verzet.
2. Samen met de schuldvordering gaan alle daarmee verbonden rechten over, inzonderheid die welke zijn gebaseerd op vertragsrente.

5.2. Artikel 822, lid 4, k.c.:

Een persoon die recht heeft op schadevergoeding in verband met een gebeurtenis die wordt gedekt door een wettelijke aansprakelijkheidsverzekering kan de vordering rechtstreeks tegen de verzekeraar instellen.

III. Redenen voor de prejudiciële verwijzing

Algemene overwegingen

6. Wat de gevoegde zaken gemeen hebben, is dat zij betrekking hebben op verkeersongevallen die zich in Polen hebben voorgedaan en waarbij alleen Poolse

staatsburgers en in Polen geregistreerde voertuigen betrokken waren. De verzoekende partijen in deze zaken zijn entiteiten die een schadeclaim hebben verworven door middel van cessie.

7. In Polen is de gangbare praktijk dat getroffen en van verkeersongevallen naar aanleiding waarvan de geleden schade wordt gecompenseerd op grond van de wettelijke aansprakelijkheidsverzekering van de veroorzaker, gebruikmaken van de diensten van reparatiewerkplaatsen en entiteiten die vervangwagens verhuren en die hun diensten zonder contant geld afwikkelen. Deze entiteiten rekenen gewoonlijk rechtstreeks met de verzekeraar van de veroorzaker af.
8. Een omstandigheid die vanuit het oogpunt van de nationale bevoegdheid twijfel doet rijzen is dat de wettelijke aansprakelijkheidsverzekeraar van de betrokken veroorzakers de in Denemarken gevestigde vennootschap G.I. was. Deze verzekeraar heeft geen filiaal, agentschap of andere vestiging in Polen, zodat de nationale bevoegdheid kan niet worden afgeleid uit artikel 11, lid 2, van de verordening. De verwerende verzekeraar heeft aan de betrokken Poolse staatsburgers verzekeringsovereenkomsten aangeboden via P. sp. z. o.o., gevestigd te Ż.

Eerste vraag

9. Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat de verwijzing in artikel 13, lid 2, van de verordening tot doel heeft de opsomming van eisers in artikel 11, lid 1, onder b), van deze verordening aan te vullen met personen die schade hebben geleden, zonder dat de kring van deze personen is beperkt tot degenen die rechtstreeks schade hebben geleden (arrest van 31 januari 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
10. Het Hof heeft er tevens op gewezen dat de afwijkingen van het beginsel dat de rechter van de lidstaat waar de verweerder zijn woonplaats heeft, bevoegd is, **[Or. 6]** uitzonderlijk moeten zijn en strikt moeten worden uitgelegd. Daaruit volgt dat geen bijzondere bescherming nodig is wanneer het gaat om betrekkingen tussen beroepsbeoefenaren in de verzekeringssector, die geen van allen kunnen worden geacht in een zwakkere positie te verkeren dan de andere (arrest van 31 januari 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, punten 40 en 42 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
11. In de rechtspraak van het Hof wordt het begrip „getroffene” in de zin van artikel 13, lid 2, van de verordening niet precies gedefinieerd. Er zij evenwel op gewezen dat uit de beschermingsfunctie van artikel 13, lid 2, van de verordening, gelezen in samenhang met artikel 11, lid 1, onder b), daarvan, voortvloeit dat de in die bepalingen vastgestelde bijzondere bevoegdheidsregels niet mogen worden uitgebreid tot personen die deze bescherming niet nodig hebben (zie arresten van 13 juli 2000, Group Josi, C-412/98, EU:C:2000:399, punten 65 en 66; 26 mei 2005, GIE Réunion européenne e.a., C-77/04, EU:C:2005:327, punt 20, en

17 september 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, punt 41).

12. Onder verwijzing naar het arrest in zaak C-106/17 wijst verzoekster D. erop dat zij geen beroepsbeoefenaar in de verzekeringssector is en zich beroepshalve niet bezighoudt met het instellen van gecedeerde schadevorderingen tegen verzekeraars. Verzoeksters voornaamste activiteit is het verlenen van diensten op het gebied van autoschadeherstel en het verhuren van vervangwagens. In het kader van deze zonder contant geld afgewikkelde schadehersteldiensten houdt verzoekster zich evenwel ook bezig met het invorderen van door verzekeraars verschuldigde schadeloosstellingen.
13. Overeenkomstig overweging 15 van de verordening moeten de bevoegdheidsregels in hoge mate voorspelbaar zijn, waarbij als beginsel geldt dat de bevoegdheid in het algemeen gegrond wordt op de woonplaats van de verweerder.
14. De verwijzende rechter vraagt zich derhalve af welke criteria moeten worden gehanteerd bij de beoordeling of een entiteit de „zwakkere partij” is, derhalve als getroffen in de zin van artikel 13, lid 2, van de verordening kan worden beschouwd en zich kan beroepen op de bevoegdheidsgrond van artikel 11, lid 1, onder b), van de verordening. De verwijzende rechter vraagt zich met name af of bij deze beoordeling alleen moet worden nagegaan of de handelsactiviteiten van de betrokken entiteit in de verzekeringssector haar voornaamste activiteiten en dus niet incidenteel van aard zijn, dan wel of ook andere factoren, zoals de middelen waarover de entiteit beschikt en de omvang van haar andere bedrijfsactiviteiten, relevant zijn.
15. Volgens de verwijzende rechter zou het, gelet op de uiteenlopende rechtspraak van de gewone rechterlijke instanties en op het belang van het onderzochte vraagstuk voor de bevoegdheidskwestie, passend zijn nauwkeurig vast te stellen welke entiteiten als getroffen in de zin van artikel 13, lid 2, van de verordening kunnen worden beschouwd. Als criterium zou bijvoorbeeld de grond voor de verwerving van de schuldvordering kunnen worden gehanteerd. Dit zou leiden tot de conclusie dat entiteiten die er in onderling overleg toe overgaan een vordering op te kopen zich niet kunnen beroepen op de bevoegdheidsgrond van artikel 13, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 11, lid 1, onder b), van de verordening.

[Or. 7] Tweede vraag

16. Terwijl de eerste prejudiciële vraag alleen betrekking heeft op de verzoekende partij in een van de gevoegde zaken, namelijk op D., is de tweede vraag algemeen van aard en heeft deze betrekking op beide gevoegde zaken.
17. Bij de verwijzende rechter is twijfel gerezen over de vraag of een persoon die door middel van cessie een vordering tot schadeloosstelling door de wettelijke aansprakelijkheidsverzekeraar van een veroorzaker heeft verworven, zich kan beroepen op de hierboven genoemde bepalingen van artikel 7, punt 2, en

artikel 12 van de verordening met het oog op de instelling van vorderingen bij de rechterlijke instantie van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan.

18. Artikel 7, punt 2, van de verordening voorziet erin dat een persoon die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat ten aanzien van verbintenissen uit onrechtmatige daad in een andere lidstaat kan worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan. Het is derhalve gerechtvaardigd aan te nemen dat deze bepaling ook betrekking heeft op vorderingen van rechtverkrijgenden van rechtstreeks getroffen en tegen entiteiten die aansprakelijk zijn voor een onrechtmatige daad (bijvoorbeeld tegen verzekeraars)^[OMISSIS] [verwijzing naar nationale rechtspraak].
19. De twijfel over de toepasselijkheid van de genoemde aanknopingsfactor vloeit evenwel voort uit het feit dat de aansprakelijkheid van de verzekeraar gebaseerd is op een met de betrokken veroorzaker gesloten verzekeringsovereenkomst. Bovendien is de kwestie van de rechterlijke bevoegdheid in verzekeringszaken geregeld in de artikelen 10 tot en met 16 van de verordening.
20. De verzoekende partijen in de gevoegde zaken wijzen erop dat de bevoegdheid van de rechterlijke instantie van de plaats van het ongeval in de onderzochte zaken is gebaseerd op artikel 12 van de verordening, op grond waarvan de verzekeraar kan worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan, indien het geschil een aansprakelijkheidsverzekering betreft. Dit standpunt is in vergelijkbare zaken tevens ingenomen in de rechtspraak van de gewone Poolse rechterlijke instanties^[OMISSIS] [verwijzing naar nationale rechtspraak]. Anderzijds zij er evenwel op gewezen dat artikel 12 van de verordening moet worden gelezen in samenhang met artikel 13, lid 2, daarvan. Bijgevolg zou alleen een persoon die een getroffene in de zin van artikel 13, lid 2, van de verordening is zich kunnen beroepen op de bevoegdheidsgrond van artikel 12^[OMISSIS] [verwijzing naar nationale rechtspraak].
21. De aanvaarding van een van de hierboven genoemde oplossingen zal voor alle marktdeelnemers belangrijke gevolgen hebben. Indien wordt aangenomen dat de verwerver van een schuldvordering die een beroepsbeoefenaar in de verzekeringssector is, zich niet kan beroepen op de bevoegdheidsgrond van artikel 7, punt 2, en artikel 12 van de verordening, zullen vorderingen moeten worden ingesteld voor de rechterlijke instantie van de lidstaat waar de wettelijke aansprakelijkheidsverzekeraar **[Or. 8]** van de veroorzaker gevestigd is, ook al liggen de plaats van het ongeval en de woonplaats van de veroorzaker en de getroffene in een andere lidstaat.
22. Overeenkomstig artikel 13, lid 1, van de verordening kan de verzekeraar ter zake van aansprakelijkheidsverzekering evenwel ook in vrijwaring worden opgeroepen voor het gerecht waar de rechtsovereenkomst van de getroffene tegen de verzekerde aanhangig is, indien de voor dit gerecht geldende wetgeving het toelaat. Een gelijkaardige regeling is opgenomen in artikel 8, punt 2, van de verordening. Die

bepaling voorziet erin dat een persoon die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, in geval van een vordering tot vrijwaring kan worden opgeroepen voor het gerecht waarvoor de oorspronkelijke vordering aanhangig is gemaakt. Het hierboven genoemde artikel 822, lid 4, k.c. voorziet erin dat een persoon die recht heeft op schadevergoeding in verband met een gebeurtenis die wordt gedekt door een wettelijke aansprakelijkheidsverzekering naar Pools recht de vordering rechtstreeks tegen de verzekeraar kan instellen.

23. Met het oog op het verwerven van de mogelijkheid om de wettelijke aansprakelijkheidsverzekeraar van de veroorzaker van een ongeval op te roepen voor de rechterlijke instantie van de plaats waar dat ongeval zich heeft voorgedaan, zal de verwerver van een vordering bijgevolg genoodzaakt zijn om de verzekerde zelf op te roepen, aangezien hij zich in dat geval kan beroepen op de bevoegdheidsgrond van artikel 13, lid 1, van de verordening (in voorkomend geval op die van artikel 8, punt 2, ervan).
24. Dit uitleggingsresultaat zal leiden tot ongunstige gevolgen voor de veroorzakers van schadegevallen, aangezien zij aan verschillende kosten zullen worden blootgesteld, hoewel hun deelname als verwerende partij in dergelijke zaken in beginsel niet noodzakelijk is. Deze oplossing strookt evenmin met de Poolse wetgeving, die aan de getroffen – alsmede aan de cessionaris van een vordering - de mogelijkheid biedt om de verzekeraar van de veroorzaker op te roepen zonder dat de verzekerde zelf hoeft te worden opgeroepen.
25. Volgens de verwijzende rechter zou het derhalve passend zijn de bepalingen van artikel 12 en artikel 13, leden 1 en 2, van de verordening aldus uit te leggen dat de wettelijke aansprakelijkheidsverzekeraar van de veroorzaker van een schadegeval kan worden opgeroepen voor de rechterlijke instantie van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan, zonder dat de verzekerde zelf hoeft te worden opgeroepen.
26. Samenvattend kan worden gesteld dat beantwoording van beide prejudiciële vragen van de verwijzende rechter noodzakelijk is voor de beslechting van de bij hem aanhangige zaken. Voor het stellen van deze prejudiciële vragen pleit dat uit de openbare uitspraken van de gewone Poolse rechterlijke instanties waarmee de verwijzende rechter ambtshalve bekend is, volgt dat de hierboven genoemde bepalingen van de verordening op verschillende manieren worden uitgelegd, hetgeen ertoe leidt dat in soortgelijke feitelijke omstandigheden wordt geopteerd voor verschillende oplossingen ter zake van de bevoegdheid van de nationale rechter.
27. [OMISSIS] [procedure]